

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie z wniosku **J. M. Ż.**

o odszkodowanie za niesłuszne skazanie

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 maja 2013 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 marca 2013 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 lutego 2013 r.,

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3 k.p.k. i w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. oraz art. 528 § 1 a contrario k.p.k.

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Prezesowi Sądu Apelacyjnego [...].

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem upoważniony sędzia odmówił przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu II instancji, podnosząc, iż wniosek ten został złożony po terminie.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. W swoim środku odwoławczym wskazał, że zarządzenie to jest sprzeczne z Konstytucją, zaś w uzasadnieniu podkreślił, iż „wykorzystano instrumenty prawem przewidziane dla świadomego i celowego uniemożliwienia dochodzenia swoich praw”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezależnie od podniesionego w zażaleniu zarzutu, zaskarżone zarządzenie nie mogło się ostać, albowiem w sprawie niniejszej zaistniał bezwzględny powód odwoławczy określony w treści art. 40 § 3 k.p.k., który podlegał uwzględnieniu z urzędu w oparciu o treść art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. W składzie Sądu Apelacyjnego, który wydał wyrok w sprawie II AKa .../13 zasiadał SSA S.S. (k. 158 i tenże sam sędzia wydał zaskarżone zarządzenie (k. 164). Zarządzenie to uniemożliwia skazanemu skorzystanie z możliwości wniesienia kasacji, skoro nie pozwala na doręczenie uzasadnienia wyroku sądu II instancji, a ta czynność procesowa skutkuje „otwarcie” możliwości wniesienia kasacji (art. 524 § 1 zd. pierwsze k.p.k.)

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, który ujęte w treści art. 40 § 3 k.k. stwierdzenie o niemożności orzekania co do kasacji przez sędziego, który wydawał orzeczenie zaskarżone w trybie kasacji wiąże nie tylko z sytuacją, gdy jest już wniesiona kasacja, ale także z wydawaniem wszelkich rozstrzygnięć „co do kasacji”, a więc i takich, które blokują możliwość skorzystania z tego środka zaskarżenia (por. np. wyrok SN z dnia 14 listopada 1996 r., IV KKN 299/96, Lex 28787; postanowienia SN: z dnia 10 stycznia 2001 r., IV KZ 92/00, Lex 51821; z dnia 26 października 2005 r., III KZ 48/05, Lex 157234; z dnia 24 stycznia 2006 r., III KZ 65/05, Lex 56879; z dnia 30 sierpnia 2007 r., IV KZ 82/07, Lex 476140; z dnia 10 września 2008 r., II IKZ 49/08, Lex 567084).

Mając na uwadze powyższe, należało uchylić zaskarżone zarządzenie bez merytorycznego badania jego zasadności. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd odwoławczy będzie baczył aby nie doszło do obrazy art. 40 § 3 k.p.k. rozumianego w taki sposób, jak przedstawiono to powyżej (art. 442 § 3 k.p.k.).